

Adam

Deel 1 - De vondeling

Colofon

ISBN: 978 94 6365 462 3

1e druk 2022

© 2022, Peter Stallone

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Omslag en vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

ADAM

Deel 1 - De vondeling

Peter Stallone

Voor mijn ouders Jac & Kitty:
jullie liefde en steun zijn altijd onvoorwaardelijk.
Dit boek zou zonder jullie aanmoedigen nooit zijn voltooid.

*Wat is de aarde zonder dieren?
Als alle dieren weg zijn, zal de mens sterven
aan een gevoel van grote eenzaamheid.
Want wat er gebeurt met de dieren, gebeurt spoedig met de mens.
Alle dingen hangen samen.
Wat er met de aarde gebeurt, gebeurt met de kinderen van de aarde.*

Chief Seattle, 1854

PROLOOG

Adam vecht tegen zijn tranen. Nu hij heeft besloten dit te overleven, is het belangrijk dat hij sterk blijft. Maar de kou maakt denken bijna onmogelijk. Zelfs ademen lukt alleen nog maar met kleine teugjes.

Jenny zal sterven van verdriet als hij niet terugkomt. Nee, hij mag niet toegeven aan de verleiding om op te geven.

Hij voelt boosheid opwellen in zijn benauwde borst. En tegelijkertijd ook zelfmedelijden. Als ze hem net als andere kinderen zouden laten opgroeien, was dit nooit gebeurd.

Zal hij er ooit achter komen hoe het in de buitenwereld is?

Als hij hier niet snel wegkomt zeker niet.

Jeetje, is hij nu toch aan het denken? Of is het dromen? De kou lijkt iets verder weg dan eerder het geval leek. Komt dat doordat hij aan Jenny denkt, of is hij bezig zijn bewustzijn te verliezen?

Hij mag niet sterven. In ieder geval niet voordat hij Jenny heeft verteld dat hij van haar houdt. En ook van meneer Richman. Die heeft hem dan wel afgesloten van de buitenwereld, maar hij dankt zijn leven ook aan de rijke filantroop. Hij moet de verdovende waas van zich afschudden en vechten voor wat hij waard is. Hij is het aan zijn mentor verschuldigd terug te keren naar de plaats waar ze hem kort na zijn geboorte hebben gevonden.

1

Jenny en meneer Richman hebben hem zo vaak hun versie van het verhaal verteld dat Adam een nauwkeurige voorstelling heeft weten te maken van de dag dat de laatste hem vond.

Januari 1990

Op een bijzonder koude winteravond vindt meneer Richman het mandje bij de voordeur van het landhuis. Adam ligt dan wellicht al uren, met enkel een dun lakentje als bescherming over zich heen, in de vrieskou te wachten tot hij gevonden wordt. Er is zelfs wat sneeuw in zijn wiegje gewaaid. De meeste baby's zouden al lang zijn doodgevroren, maar deze kleine lijkt weinig last te hebben van de kou. Hij laat zelfs een hartverwarmende glimlach zien als de miljardair, hevig geschokt, zijn mandje optilt.

‘Wie doet zoiets nou?’ schreeuwt de oude heer verontwaardigd terwijl hij onhandig met zijn been de voordeur openduwet. ‘Zo’n kind alleen in de kou, het had wel dood kunnen vriezen. Het bewijst maar weer dat mensen de enige echte beesten op aarde zijn.’

De oude man kijkt naar de baby in het wiegje. ‘Wat heb jij voor vreselijks gedaan dat je dit verdient? Heb je in je luier gepoept? Of nog erger, hilde je toen ze je niet voedden? Wees maar niet ongerust, We zullen een goed huis voor je vinden.’ In zichzelf pratend baant Richman zich een weg door het enorme huis.

‘Jenny, kom eens hier.’ Richman staat nu in de centrale hal en schreeuwt met luide stem naar boven. ‘Jenny, ik heb een baby gevonden. Schiet op, want het kind stinkt een uur in de wind.’ Het blijft stil. ‘JENNY! Hè, waar hangt dat mens uit.’

‘U hebt geroepen, meneer?’ vraagt een vrolijke stem achter de oude heer. ‘Ik hielp Bonny in de keuken en moest mijn handen even wassen.’

Met een nors gezicht draait Richman zich om, ondertussen angstvallig zijn opluchting camouflerend. ‘Oh, juist. Hier, pak eens vast. Ik

heb deze baby gevonden. Jij moet de luiers verschoonen, want hij stinkt vreseli...'

De oude baas krijgt geen kans zijn zin af te maken.

'Oh, een baby'tje,' roept de mollige brunette verrukt. Met verbazing aanschouwt Richman hoe de moeder in de jonge vrouw ontwaakt. Behendig neemt ze de kleine uit de mand die Richman nog altijd stevig in zijn armen klemt.

'Hé voorzichtig, je plet het kind nog,' roept hij geschrokken als hij ziet hoe Jenny het kind tegen haar gezicht drukt.

'Dat heet knuffelen, meneer, heeft uw moeder dat nooit met u gedaan? Nou, dan heeft u echt iets gemist, hoor.' Jenny is buiten zichzelf van vreugde en kan niet stoppen met praten. 'Kijk eens, blauwe sokjes. Wedden dat het een jongetje is? Met jongetjes is het nooit saai. Die zijn altijd druk, want ze moeten van alles uitproberen.' Ze kijkt opeens alsof meneer Richmans eerste woorden nu pas tot haar doordringen. 'Wat zei u nou? U hebt die baby gevonden?'

'Buiten bij de voordeur,' antwoordt Richman kortaf. 'Dat jullie dat soort dingen niet zien. Ze moeten warempel over het hek zijn geklommen. Morgen gaan we direct iets aan de beveiliging doen. Verschoon dat kind alsjeblieft onmiddellijk en vraag Bonny om wat melk, want het zal ook wel honger hebben. O ja, en hier,' hij houdt een tasje omhoog, 'dit lag bij het mandje.'

Jenny neemt de tas aan en ziet dat er een paar luiers en wat pakjes babymelk in zitten. Terwijl Jenny de baby op een arm neemt, zodat ze met de andere de tas aan kan pakken, valt er een enveloppe uit het laken. Met een van pijn vertrokken gezicht buigt Richman voorover om hem op te rapen. Hij leest de voorkant en verbreekt het zegel. Jenny blijft nieuwsgierig wachten op de onderste trede van de trap.

'Nou, waar wacht je nog op?' blaft de oude heer als hij ziet dat Jenny geen aanstalten maakt om te vertrekken.

Jenny haalt haar schouders op en haast zich naar boven.

Ze is verrukt. Eindelijk wat afwisseling in haar saaie, geïsoleerde leventje. Het salaris is geweldig en ook het werk bevalt haar prima. De

collega's zijn fantastisch en zelfs de geheimhoudingsplicht begrijpt ze wel. Maar ze zou graag wat meer mensen om zich heen hebben. Ze zou de wereld zo graag willen vertellen hoe het werkelijk op het landgoed is.

Als een ervaren moeder verwijderd ze de luiër. Het is inderdaad een jongetje. De jonge vrouw heeft in het verleden al heel wat luiers verschoond, vooral bij haar jongere broertje en zusje, thuis in Engeland, maar ze heeft nog nooit zo'n rustige baby meegemaakt.

De kleine kan nauwelijks meer dan twee maanden oud zijn. Hij lijkt zich op zijn gemak te voelen in haar verzorgende handen. Ze vult een emmer met water en controleert voortdurend met de binnenkant van haar pols de temperatuur. Ze weet uit ervaring dat baby's zich meer op hun gemak voelen in een emmer dan in een bad, omdat de vorm van een emmer meer overeenkomt met de geborgenheid van de baarmoeder. De baby draait gefascineerd zijn hoofdje in de richting van het stromende water en kijkt aandachtig naar het gesis en geborrel.

Ook in de emmer houdt de baby zijn oogjes voortdurend open en hij kijkt nieuwsgierig om zich heen. Jenny weet dat baby'tjes op deze leeftijd niet meer dan een paar decimeter ver kunnen kijken, maar toch heeft ze het idee dat het kind de hele kamer en zijn verzorgster aandachtig in zich opneemt.

'Wat ben je toch een scheetje,' fluistert ze vertederd als ze de kierende baby uit de emmer haalt. 'Al zoveel meegemaakt en nog geen seconde gehuild. Het zou hier een stuk gezelliger zijn als we een kleine als jij in ons midden zouden hebben.' Ze wordt verdrietig bij de gedachte dat ze weer afscheid moet nemen van dit ventje, waarvoor ze nu al als een blok is gevallen.

Meneer Richman zal er nooit mee instemmen de kleine te adopteren. Door alle afschuwelijke reacties op zijn beschadigde uiterlijk is hij het liefst zoveel mogelijk alleen met zijn gedachten. En door de constante pijn die hij lijdt, is hij vaak erg intolerant en ongeduldig. Kinderen passen niet in zijn leven. Achter zijn rug noemt het personeel hem vaak ijspegel vanwege zijn kille en afstandelijke gedrag. Zij neemt het dan altijd voor hem op, want zij weet wel beter. Elke dag als Jenny

zijn verband verwisselt en zalf smeert op de plaatsen waar hij zelf niet bij kan, voelt ze een fractie van de brandende pijn die hij voortdurend voelt. Pijnstillers neemt hij nooit. Richman is van mening dat die de zenuwen alleen maar verdoven, en de moderne mens is volgens hem al zo verdoofd. Nee, hij lijdt liever pijn dan dat hij nog meer van zijn bewustzijn prijsgeeft. Hoewel hij haar nooit bedankt, weet ze dat hij haar verzorging erg op prijs stelt. Ze kijkt dwars door hem heen en heeft, in tegenstelling tot de meeste mensen, ook oog voor zijn zachte kant.

De baby is inmiddels droog en wacht rustig op de dingen die komen gaan. Behendig maakt Jenny een grote fles babymelk klaar en neu-riënd voedt ze het gretig drinkende kereltje. Als de fles bijna leeg is, valt het mannetje tevreden in slaap. Nog even geniet ze van de liefde die haar overviel vanaf het moment dat ze de baby in haar armen nam. Vervolgens legt ze de kleine voorzichtig in het grote logeerbed en gaat ze naar beneden. Ze is erg benieuwd te horen wat meneer Richman met hem van plan is.

Halverwege de trap hoort ze het antwoord al.

‘We houden de baby.’

Jenny’s hart slaat een slag over.

‘Ik heb net het briefje gelezen en ben tot de conclusie gekomen dat dit kind voorbestemd is om bij ons op te groeien. Ik weet dat dit een extra belasting voor jou zal zijn, Jenny, maar ik ben bereid je daarvoor een extra vergoeding te geven. En ik zal je ontheffen van bepaalde taken. Vanaf nu is je hoofdverantwoordelijkheid de verzorging van deze kleine. Wij mogen dit kind niet in een weeshuis stoppen. Dat is onmenselijk.’

‘Maar meneer,’ is Jenny’s onthutste reactie. ‘Dat kan toch niet? Misschien zoeken de ouders deze kleine wel ... ik bedoel, we moeten naar de politie gaan en ...’

Halverwege haar zin ziet ze de vastberaden blik, die ze zo goed kent, in meneer Richmans ogen. Hem tegenspreken heeft dan geen

zin. Als die oude heer iets in zijn hoofd heeft, dan is zelfs je allerbeste argument kansloos. Toch besluit ze tegen beter weten in iets te zeggen.

‘Hoe wilt u dat dan doen? Ik bedoel, iemand zal die kleine toch missen, en hier bevindt zich plotseling een baby in huis zonder dat er iemand zwanger is geweest. Hoe denkt u dit uit te leggen aan de kinderbescherming? Niemand durft hier te komen, waarom is het hier dan wel een goede plek voor een baby?’

‘Precies, niemand zal hier ooit durven komen.’ Geïrriteerd trekt Richman een zorgvuldig opgevouwen papier uit zijn binnenzak. ‘Jij kunt ook nooit eens gewoon doen wat ik vraag. Niemand hoeft te weten van deze baby. Niemand durft hier te komen en wij gaan dit kind een geweldige opvoeding geven. Niet van dat moderne, afstandelijke gedoe waar je alleen maar egoïstische materialisten van krijgt, maar een goede, gedegen, ouderwetse opvoeding.’ Er verschijnt kort een grijns op het gezicht van de wereldverbeteraar. ‘Maar dan zonder het fysieke geweld natuurlijk. Jij zorgt voor de moederliefde. Ik regel zijn opleiding, en de natuur doet de rest.’

Richman staart kort voor zich uit. Hij lijkt te overwegen wat de consequenties van zijn woorden zijn. ‘Hier, lees dit maar eens. Misschien dat je het dan begrijpt en ophoudt met zeuren.’ Hij geeft de brief aan Jenny en loopt weg. Bij de deur draait hij zich om. ‘Ik wil die brief terug als je hem hebt gelezen, want die gaat in zijn dossier.’

Jenny vouwt de brief open en laat haar ogen vlug over de inhoud glijden. Al na de eerste zin valt haar mond open. Ze moet eerst even zitten. Nadat ze heeft plaatsgenomen in een grote fauteuil, leest ze de brief aandachtig.

Lieve Leonardo,

Ik ken je nauwelijks, en toch wil ik je de zorg van mijn grootste liefde toevertrouwen. Zijn naam is Adam. Hij is op 19 november geboren en vandaag dus precies 50 dagen oud.

De naam Adam heb ik doorgekregen in een visioen. Hij zal de eer-

ste mens zijn van een totaal nieuwe wereldorde. Een wereldorde waarin respect voor de natuur en alles wat zich daarin bevindt, dus ook de medemens, centraal staat. Een wereldorde van eenheid in plaats van afstandelijkheid, zoals tegenwoordig de norm lijkt te zijn.

Zelf heb ik door een vernietigende ziekte weinig tijd meer op deze wereld. Ik kan binnenkort dus niet meer voor Adam zorgen.

Ik heb vrede gevonden in mijn lot. Nu ik nog de beschikking heb over mijn volle verstand en bewustzijn, heb ik de beslissing genomen om mijn kind aan jou toe te vertrouwen. Ik weet zeker dat je hem zult zien als een godsgeschenk.

Lang heb ik over mijn beslissing nagedacht. Ik hou zielsveel van mijn baby en ik heb familieleden die zowel geschikt als bereid zijn om de zorg voor hem op zich te nemen.

Op deze aarde is er echter slechts één die ik in staat acht om hem tot een groot mens te maken. Een mens die belang hecht aan zowel natuur als aan eenheid met de energie die ons allen verbindt.

Ik ken het geheim van je landgoed en bewonder je voor je moed en de offers die je brengt om dit geheim te beschermen. Ik wil dat mijn kind deel wordt van de wereld die je hebt behouden binnen de muren van je landgoed. Laat hem het bevrijdende van de natuur ervaren en stel hem, tot hij er klaar voor is, niet bloot aan de materialistische wereld buiten de poorten.

Leer mijn kind alles wat je zelf weet en stel hem in staat om zelf te ervaren en zich te herinneren wie hij is en waar hij werkelijk vandaan komt, zodat hij boven zijn materiële beperkingen kan uitstijgen.

Schrik niet van de dunne kleertjes die hij draagt op deze koude winterdag. Zoals jij weet, hebben wij mensen helemaal geen kleding nodig. Kleding dient om onze onterechte schaamte over de schoonheid van ons natuurlijke lichaam te bedekken. Mijn baby mag geen schaamte voelen en heeft daarom ook geen bedekking nodig. Hij is een kind van

de natuur en zal zich er in alle jaargetijden op zijn gemak voelen. Neem hem deze gave niet af, maar laat hem zijn gevoel van eenheid met de natuur verder ontwikkelen.

Hoewel je niet zult staan te springen om deze verantwoordelijkheid op je te nemen, weet ik zeker dat je mij eens dankbaar zult zijn.

Met betraande ogen legt Jenny de brief neer. Ze weet nu dat er geen argumenten zijn om Richman op andere gedachten te brengen en ze moet toegeven dat ze hier blij om is. Vanaf zijn eerste glimlach is ze al verliefd op het hummeltje.

Ze leest de brief nog driemaal, zodat ze de inhoud bijna uit haar hoofd kent, en peinst nog een tijdje. Wie is deze mysterieuze vrouw? De aanhef, 'Lieve Leonardo', betekent dat ze Richman persoonlijk kent, misschien wel meer dan oppervlakkig. De oude heer stelt zich altijd voor met zijn tweede voornaam Stephan en signeert zijn documenten ook met die naam. Zijn eerste voornaam is slechts bekend bij een klein aantal intimi. De brief eindigt nogal abrupt en is niet ondertekend, alsof de vrouw hem zonder hem af te maken in de envelop heeft gestopt. De schrijfster komt duidelijk naar voren als een intelligente vrouw die heeft nagedacht over haar besluit en van mening is dat hetgeen ze doet het beste voor haar kind is. Jenny heeft daar zo haar twijfels over. Ze is dolgelukkig met het geschenk, maar ze vraagt zich af of de kleine bij zijn eigen familie of in een echt pleeggezin niet veel gelukkiger zal worden dan op een geïsoleerd landgoed dat geen zinnig mens durft te betreden.

De overige personeelsleden knipperen nauwelijks met hun ogen als meneer Richman ze 's avonds vertelt dat Adam in het huis komt wonen. Ze werken allen al een behoorlijke tijd op het landgoed en zijn wel wat gewend. Pas als Richman ruim buiten gehoorafstand is, volgt er bulderend gelach van de mannen en vrolijk gegiechel van de dames.

'Eindelijk weer wat leven in de brouwerij,' roept de anders zo correcte butler Jules terwijl hij de baby onhandig uit zijn wiegje haalt.

Jenny schiet bezorgd naar voren om de kleine op te vangen, maar

Jules heeft zelfs nog nooit een kopje laten vallen en ook deze baby is veilig in zijn armen. Hoewel de baby het gestuntel van Jules gelaten ondergaat, voelt de butler zich met het kwetsbare schepsel in zijn armen niet op z'n gemak. Van een afstandje zijn die kleine koters wel aardig, maar er zelf eentje vasthouden maakt hem toch wel erg nerveus. Rosa ziet de onrust in Jules ogen en neemt de baby graag over. De Argentijnse schoonmaakster heeft erg veel moeite met de stilte in huis en is opgetogen over het feit dat een kind leven in de brouwerij zal brengen. Ze knuffelt de kleine en praat langdurig op mierzoete toon op Adam in.

‘Wat heb je allemaal tegen die kleine gezegd, Rosa,’ vraagt Jeffrey als hij de baby van haar overneemt. De wiegtechniek van de chauffeur doet Jenny denken aan de centrifuge die men in de ruimtevaart gebruikt om astronauten te testen. Jenny glimlacht naar de baby. De gemiddelde astronaut zou al lang misselijk zijn, maar de kirrende kleine lijkt warempel te genieten van de mishandeling.

‘Ik heb hem gezegd dat ik veel in mijn moerstaal tegen hem ga praten en dat zijn eerste zinnetje in de Spaanse taal zal zijn.’

‘Hé ja, dat zou leuk zijn,’ riep Bonny enthousiast. ‘Als we allemaal in onze moerstaal met dit kind communiceren, dan spreekt hij als hij naar de lagere school gaat al zes talen.’

Jenny kijkt de Italiaanse kokkin vertwijfeld aan. Ze vraagt zich af hoe lang ze dit voornemen gaan volhouden. Ze doet er echter het zwijgen toe. Het idee staat haar wel aan en zij zal de laatste zijn om het niet te proberen. Nadat alle personeelsleden Adam even hebben vastgehouden, legt Jenny de baby voorzichtig terug in de rieten mand die met een paar kussentjes en witte lakens is omgetoverd tot een wiegje. Ze wil Richman de volgende dag geld vragen om babyspullen te kunnen kopen.

Tot Jenny's verbazing mort niemand over het feit dat de anderen een aantal taken van haar moeten overnemen. Zoals gebruikelijk maken ze wel veel grapjes ten koste van haar.

‘Je bent net als Maria, Jenny,’ roept Jeffrey lachend.

‘Hoe bedoel je,’ is haar naïeve reactie.

‘Nou, jullie zijn alle twee als maagd moeder geworden.’

Met een rood hoofd hoort Jenny het bulderende gelach aan. De collega's moeten toch weten dat ze geen maagd meer is, maar dat ontkennen zou alleen maar tot meer grapjes over haar en Gunther leiden.

‘Nou, dit kind zal net zo bijzonder zijn als het kind dat Maria op de wereld heeft gezet,’ roept ze met een verbeteren blik naar haar uitgelaten collega's.

Tot haar verbazing verstomt het gelach. Een paar tellen is het muiskstil, terwijl de collega's Jenny's woorden in zich om laten gaan. Ze weten inmiddels waar de baby is gevonden en wat er in de brief staat, en ze lijken zich te realiseren dat er wel eens meer waarheid in Jenny's woorden kan zitten dan ze zelf beseft.

De enige die niet blij is met Adams komst is Gunther, de Duitse tuinman. Gunther houdt niet van mensen en al helemaal niet van baby's. Gunther is, anders dan Jenny, iemand van weinig woorden. Het liefst brengt hij de gehele dag ongestoord in zijn tuin door. Zijn lunch nuttigt hij bij voorkeur alleen of samen met Jenny. Dat Gunther en Jenny desondanks al die jaren bij elkaar zijn gebleven, heeft Adam wel eens verbaasd. Ze verschillen zo enorm van elkaar.

Gunther werkte een jaar bij meneer Richman toen Jenny op sollicitatiegesprek kwam. Om pottenkijkers buiten de deur te houden en omdat hij wist dat mensen uit de omgeving toch niet zouden durven solliciteren, had Richman alleen in het buitenland advertenties geplaatst, waarin hij vroeg om een verzorgster/kamermeisje. Er kwamen honderden sollicitatiebrieven binnen. De advertentietekst was dan ook zeer aantrekkelijk: ‘Vacature voor een persoonlijk verzorgster en kamermeisje op een luxueus landgoed tegen zeer royale vergoeding.’ Drie sollicitantes mochten op kosten van Richman naar het landgoed reizen voor een gesprek. Het salaris zou ruim het dubbele bedragen van het gangbare loon. De enige vereisten waren ‘eerlijkheid, ijver en honderd procent discretie’. Het had zo mysterieus geklonken dat Jenny stiekem had gesolliciteerd.

Jenny groeit op in een achterbuurt in Birmingham. Zolang ze zich kan heugen, zijn haar ouders al werkloos. Ze kan het niet aan om hele dagen samen met hen door te brengen. Daarom gaat ze na de middelbare school direct aan het werk als schoonmaakster in een verpleeghuis. Vanwege personeelsgebrek en omdat ze erg liefdevol met de cliënten omgaat, zet men haar al snel ook in bij de verzorging van de ouderen. Na drie jaar is dit haar fulltime baan, maar omdat ze niet over de vereiste papieren beschikt, verdient ze minder dan de helft van wat haar gediplomeerde collega's krijgen. Voor de belastingdienst woont ze op zichzelf, op een klein zolderkamertje bij een kennis, maar in de praktijk woont ze nog gewoon thuis omdat haar ouders haar salaris inpikken zodra het op haar rekening staat. Jenny wil ontsnappen uit dit uitzichtloze bestaan, maar ze weet niet hoe. De advertentie van Richman is voor haar een gouden kans. Haar ouders zijn zo apathisch dat ze nooit de moeite zullen nemen haar te zoeken. De enigen waar ze medelijden mee heeft, zijn haar broertje en zusje. Maar die zijn inmiddels al twaalf en veertien en beginnen net zo lui te worden als hun ouders. Er is dus weinig dat Jenny aan haar ouderlijk huis bindt.

Een week na het versturen van haar sollicitatiebrief neemt Jenny vrij van haar werk om te voorkomen dat haar ouders de retourbrief van het landgoed onderscheppen. Elke ochtend rent ze naar de brievenbus als ze de postbode hoort. Als dit ritueel al een volle week aanhoudt, wordt Jenny's moeder achterdochtig. Op een ochtend snelt ze Jenny achterna. Ze trekt de postbode aan zijn oor naar binnen en vraagt hem wat hij met haar dochter uitvoert. Een nogal gênante situatie. Jenny moet dan wel opbiechten dat ze niet op de postbode wacht maar op een brief. Met een rood hoofd werkt Jenny's moeder de postbode naar buiten zodat ze haar dochter aan de tand kan voelen over de brief. Nee, ze heeft geen geheime liefde en nee, ze zit niet in de problemen. Als haar moeder dreigt alle voor haar bestemde brieven te openen als ze niet vertelt waar het over gaat, biecht ze op dat het om een sollicitatie in het buitenland gaat.

'In het buitenland?' roept haar moeder uit. 'Je bent toch niet van plan ons te verlaten? Waar moeten we dan van leven? Nee, geen sprake van.'

Het is stom toeval dat de brief net wordt bezorgd op de dag dat haar